

„Vzhledem k tomu, že zloděje máme,“ opáčil Ganimard, „nepochybuji, že výměnou za drobné snížení trestu se šperky brzy objeví.“

Doživotní trest na galejích v Cayenne měl být Lupinovi snížen o jeden rok.

K zatčení došlo přímo na výstavě v sále hotelu Le Meurice, kde namačkaní Pařížané obdivovali poklady mahárádži z Kolhápuru.

Jak právě Ganimard vylíčil novinářům, kteří se před ním shromáždili v hotelové hale, sotva Lupin v tisku oznámil svůj záměr, přijala policie rázná a zároveň důmyslná opatření. Ostraha byla zdvojnásobena. Dovnitř pouštěli hlídači návštěvníky bez omezení, východ ale mohl být při sebemenším poplachu zatarasen. Precizní operace přinesla ovoce. Lupin v přestrojení byl přistižen ihned poté, co rozbil vitrínu a vyjmul z ní ty nejkrásnější kousky. Šperky se dosud vypátrat nepodařilo, avšak pachatel neměl nejmenší šanci uniknout.

Ztráta drahocenností nakonec představovala v Ganimardových očích jen malou daň za dopadení zlotřilce, jenž naháněl hrůzu všem vlastníkům vzácných předmětů. Klenotníci si mohli konečně oddechnout. Dokonce ani pojišťovna, jež byla povinna uhradit mahárádžovi škodu, příliš neprotestovala – odškodné, které nebude muset v příštích letech vyplatit, protože největší francouzský lupič je pod zámekem, jí to vynahradí.

Zloděj usazený na stoličce hanby zatím nevypadal jako zkroušený delikvent, jenž se ocitl ve spárech spravedlnosti.

„Nezastavil jste mě, ne, Ganimarde, umožnil jste mi tu loupež spáchat.“

„Nevyskakuj si, Lupine. Nechal ses prostě chytit, to je celé! Odkdy poražení přepisují historii?“

„Od té doby, co vítězům nedochází, že prohráli.“

Ganimard však neposlouchal. Tohle vítězství bylo pro francouzskou policii, již tento nestoudník už deset let vedl za nos, vytouženou odplatou. Posvětilo přirozenou převahu sil zákona a pořádku nad silami pošklebujícího se chaosu. Obžalovaný upadl do zvláštního palčivého deliria. Společnost má pro takové poblouzněnce vyhrazená místa a v tomto případě to měla být bažina uprostřed tropických lesů někde v Amazonii.

Aby bylo vítězství završeno, zbývalo už jen získat zpět kořist. Pouze Jeho Výsost Šahu, kolhápurský princ, všeobecné nadšení nesdílel. Šahu postrádal klenoty, jež byly tradičním symbolem jeho moci. Přizval si na pomoc britské diplomaty, kteří se snažili do indického ohně nepřilívat olej. Jejich zájmy se navíc shodovaly se zájmy francouzské policie, která dychtila po vysvětlení, jak se podvodníkovi podařilo lup ukořistit. Když se měl Lupin vyjádřit, uvolil se, že zopakuje svůj kousek za přítomnosti soudních úředníků. Pod příslibem, že nebude poslán do trestanecké kolonie, souhlasil dokonce i s vrácením uloupených předmětů. Odpověděli mu „ano“, mysleli „ne“ a řízení mohlo pokračovat. Pouhé dva týdny po zadržení pachatele uspořádal soud rekonstrukci případu, jež měla celou kauzu uzavřít.

Ráno onoho dne odvezli Lupina v policejním voze zpět do ulice Rivoli, kde na něj čekalo vážené obecné složené ze soudců, prefektů, vysoce postavených úředníků a také zuřivého, prskajícího mahárádži. Drahé kameny